

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 188/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. W. P. B.	Pobicie w dniu 22 maja 2022r. w K. woj. (...), wspólnie i w porozumieniu S. B. w ten sposób, że uderzali go pięściami i kopali po ciele narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku	

		określonego w art. 156§1 kk lub art. 157§1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Pobicie w dniu 22 maja 2022r. w K. woj. (...), wspólnie i w porozumieniu S. B. w ten sposób, że uderzali go pięściami i kopali po ciele narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 kk lub art. 157§1 kk.	zeznania świadka S. B.	2, 125-126	
zeznania świadka M. S. (1)	13-14		
zeznania świadka P. C.	32, 134		
zeznania świadka M. S. (2)	17-18, 134-135		
zeznania świadka S. R.	25		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Brak współdziałania oskarżonych w trakcie zdarzenia z udziałem pokrzywdzonego oraz	wyjaśnienia oskarżonego M. W.	123-124	

działanie ich w obronie koniecznej.			
wyjaśnienia oskarżonego P. B.	75, 124		
zeznania świadka K. S.	21-22, 140-141		
zeznania świadka B. P.	29, 133-134		
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania świadka D. B.	<p>Pokrzywdzony podał na rozprawie, że został uderzony przez M. W. i wywiązała się pomiędzy nimi szarpanina, na skutek której upadł na ziemię i został wtedy kopnięty kilka razy po plecach, ale nie widział dokładnie przez kogo. Dodał, że nie atakował oskarżonego P. B. (k. 125-126). W postępowaniu przygotowawczym z kolei bez żadnych wątpliwości podał, iż M. W., który go uderzał pięściami i kopał, w pewnym momencie zaczął pomagać P. B. kopiąc go w okolicy pleców (k. 2). Zeznania te pokrzywdzony potwierdził na rozprawie, dodając, iż po zajściu pytał się P. B. za co go kopał, na co otrzymał odpowiedź, że za to, iż zaczął bójkę. Zaprzeczył</p>	

		<p>też aby w trakcie zajścia trzymał jakikolwiek nóż (k. 126). Zeznaniom pokrzywdzonego sąd dał wiarę wyłącznie w części, w której podał, iż w końcowej części zajścia był uderzany rękami i kopany przez obu oskarżonych jednocześnie, a także, iż nie atakował nikogo nożem, gdyż tylko w tym zakresie znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach zebranych w sprawie, a w szczególności w zeznaniach M. S. (1) złożonych w toku dochodzenia i M. S. (2). Także wyżej przytoczona odpowiedź oskarżonego P. B. bezpośrednio po zajściu wskazuje, iż pokrzywdzony był stroną przez której zachowanie wynikło całe zajście, a nie jak twierdził wyłącznie jego ofiarą.</p>	
<p>zeznania świadka M. S. (1)</p>	<p>Świadek złożył w toku dochodzenia zeznania potwierdzające zarzut postawiony oskarżonym w akcie oskarżenia. Podał w nich, że gdy wszedł do kuchni oskarżony M. W. i pokrzywdzony szarpali się wzajemnie więc razem z M. S. (2) odciągnęli M. W.. Pokrzywdzonemu zastawił wtedy przejście oskarżony P. B., który został jednak popchnięty przez pokrzywdzonego, na skutek czego zaczęli się nawzajem uderzać. W pewnym momencie dołączył do nich M. W. i obaj oskarżeni zaczęli</p>		

uderzać pokrzywdzonego, a gdy ten przewrócił się na podłogę wydawało mu się, iż obaj go uderzali rękoma i kopali. Podał, że ponownie z M. S. (2) odciągnęli obu oskarżonych (k. 13). Na rozprawie świadek nie potwierdził tych zeznań wyjaśniając, iż był długo na komendzie policji i ze strachu i stresu mógł coś nieświadomie pomylić, potwierdzając z kolei wersję oskarżonych o zaistnieniu wyłącznie indywidualnych wymian ciosów pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonymi (k. 136). Dodał, że protokół przesłuchania podczas dochodzenia podpisał oraz że nie przypomina sobie aby grożono mu ewentualną odpowiedzialnością z udziałem w pobiciu. Zdaniem Sądu zmienionych zeznań nie można uznać za prawdziwe. Przede wszystkim należy zauważyć, że zeznania złożone przez świadka podczas postępowania przygotowawczego są bardzo szczegółowe, a wręcz drobiazgowo, a świadek dokładnie i konsekwentnie opisywał wszystkie okoliczności zdarzenia odróżniając te których był pewien całkowicie od tych których do końca pewien nie był. Z całą pewnością skoro świadek wówczas podawał także, że P. B. był trzeźwy i pierwszy został popchnięty

przez pokrzywdzonego oraz wskazywał, iż pokrzywdzony jego zdaniem od początku imprezy zachowywał się dziwnie, był nerwowy i pobudzony, jego zeznania stanowiły obiektywną relację z tego co świadek rzeczywiście zaobserwował i zapamiętał, w przeciwieństwie do zeznań z rozprawy. Świadek przy tym nie podnosił aby przesłuchujący go funkcjonariusze w jakiegokolwiek części pominęli jego relację lub sugerowali mu treść zeznań, a jedynie, iż on mógł coś nieświadomie pomylić. Dlatego Sąd zeznaniom świadka z rozprawy nie dał wiary, gdyż oczywistym jest, że świadek wycofał się częściowo z obciążających oskarżonych zeznań z chęci pomocy im w uniknięciu odpowiedzialności. Zdaniem Sądu analiza treści zeznań świadka z postępowania przygotowawczego nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż są one prawdziwe, przez co wprost przeczą w znacznej części wyjaśnieniom obu oskarżonych.

zeznania świadka P. C.

Świadek zaprzeczył aby był świadkiem pobicia pokrzywdzonego, jednakże zeznał, że pokrzywdzony bezpośrednio zdarzeniu i

opuszczeniu mieszkania przez oskarżonych przekazał informację, iż został skopany przez oskarżonych na skutek czego bolą go plecy i widział u niego świeże zaczerwienienia na plecach od uderzeń. Zeznania te sąd uznał za wiarygodne z racji faktu, że świadek nie starał się w jakikolwiek sposób obciążać którejkolwiek ze stron postępowania, jak i nie miał żadnego powodu aby bezpodstawnie obciążać oskarżonych. Zeznania świadka z kolei wprost zaprzeczają sugestiom oskarżonego M. W. o zaistnieniu obrażeń u pokrzywdzonego w innym miejscu i czasie, a także wyjaśnieniom obu oskarżonych, iż nie kopali pokrzywdzonego, gdyż w takim wypadku pokrzywdzony bezpośrednio po zajściu z pewnością by nie podawał osobom pozostałym w mieszkaniu niezgodnej z prawdą wersji zdarzenia.

zeznania świadka M. S. (2)

Świadek zeznał w toku dochodzenia, co potwierdził też na rozprawie, że zdarzenie rozpoczęło się od uderzenia przez pokrzywdzonego oskarżonego M. W. na skutek czego doszło pomiędzy nimi do szarpaniny, a po ich rozdzieleniu do rozpoczętej przez

	<p>pokrzywdzonego wymiany ciosów z P. B. do której dołączył ponownie M. W.. Świadek podał, iż widział, że w trakcie zajścia P. B. wymachiwał nogami, ale jego zdaniem raczej nie trafił pokrzywdzonego (k. 17-18, 135). Świadek będący kolegą oskarżonych, a więc osobą która z pewnością ich bezpodstawnie nie obciążała potwierdził zatem wersję pokrzywdzonego o wspólnym i jednoczesnym aktywnym udziale w zajściu obu oskarżonych, jak i nie potwierdził wyjaśnień oskarżonego M. W. o rzuceniu przez pokrzywdzonego nożem, jak i wyjaśnień oskarżonego P. B. o uderzaniu przez niego wyłącznie pięściami.</p>	
zeznania świadka S. R.	<p>Świadek podobnie jak P. C. zaprzeczył aby był świadkiem pobicia pokrzywdzonego, jednocześnie potwierdzając, iż pokrzywdzony bezpośrednio zdarzeniu przekazał informację, iż został skopany przez oskarżonych na skutek czego bolało go plecy i widział u niego świeże zaczerwienienia na plecach od uderzeń. Zeznania te sąd uznał za wiarygodne z racji faktu, że są zgodne z zeznaniami P. C..</p>	

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1.2</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. W.</p>	<p>Oskarżony wyjaśnił, iż pokrzywdzony najpierw rzucił w niego nożem, a później uderzył w twarz, więc zaczął w samoobronie się z nim szarpać. Dodał, że zaraz zostali rozdzieleni, a później szybko wyszedł z mieszkania. Zasugerował też, że pokrzywdzony mógł doznać obrażeń ciała już po zdarzeniu na skutek wypadku samochodowego (k. 123-124). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż nie są one zgodne z zeznaniami M. S. (1) i M. S. (2) w zakresie tego, że po rozdzieleniu po indywidualnej wymianie ciosów z pokrzywdzonym nie atakował pokrzywdzonego. Nie ma przy tym żadnych wątpliwości, że w niniejszej sprawie zaistniało przestępstwo pobicia definiowanego jako czynna napaść co najmniej dwóch osób na jedną osobę, gdyż w końcowej fazie zajścia jednoznacznie można wskazać na atakujących i broniącego się. Należy</p>	

zauważyć w tym miejscu, że ze względu na charakter bójki i pobicia, a przede wszystkim dynamiczny przebieg takich zajęć wzajemna bójka może przekształcić się w pobicie, a pobicie w bójkę (G., Bójka, s. 457). Zeznania pokrzywdzonego potwierdzone w tej części zeznaniami kolegów oskarżonych M. S. (1) i M. S. (2) tymczasem nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że to oskarżeni po prowokującym zachowaniu pokrzywdzonego stanowiącego naruszenie nietykalności cielesnej, jednocześnie wspólnie atakowali pokrzywdzonego, który nie miał już szans by bronić przed ciosami obu oskarżonych. Do przyjęcia uczestnictwa w pobiciu wystarczy przy tym „świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka przeciwko innemu człowiekowi lub grupie ludzi” (tak wyrok SN z 28 lipca 1972r. Rw 692/72, OSNKW 1972, nr 11, poz. 181, wyrok SA w Białymstoku z 25 listopada 1997r. II AKa 85/97, OSA 1998, z. 10, poz. 56). Świadome połączenie działań sprawców nie oznacza, iż muszą oni uzgadniać uprzednio plan działania, lecz wystarczy, że w trakcie podjętego działania akceptują oni

		<p>zachowanie pozostałych, co w niniejszej sprawie nie ulega żadnym wątpliwości, gdyż obaj oskarżeni zadawali jednocześnie uderzenia pokrzywdzonemu.</p> <p>Potwierdzeniem tego jest też fakt, iż bezpośrednio po zajściu to oskarżeni i ich koledzy opuścili imprezę, a pozostał na niej pokrzywdzony prezentujący obrażenia swoim znajomym.</p>
<p>wyjaśnienia oskarżonego P. B.</p>	<p>Oskarżony podał, że wyłącznie rozdzielał drugiego oskarżonego i pokrzywdzonego i wówczas uderzyli z pokrzywdzonym w parapet, a później pokrzywdzony go zaatakował i nawzajem uderzali się pięściami. Dodał, że krótko po zajściu opuścił mieszkanie. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż nie są one zgodne nawet z zeznaniami jego kolegów M. S. (1) i M. S. (2) w zakresie tego, że nie atakował pokrzywdzonego i jedynie działał w w zamiarze rozdzielenia uczestników trwającej szarpaniny.</p>	
<p>zeznania świadka K. S.</p>	<p>Zeznania świadka niewiele wniosły do sprawy za wyjątkiem podania, iż pierwszy uderzenie wyprowadził pokrzywdzony, gdyż zeznał on, iż gdy</p>	

	rozpoczęło się zajście wyszedł z kuchni.		
zeznania świadka B. P.	Zeznania świadka niewiele wniosły do sprawy, gdyż zeznał on, że w trakcie zajścia przebywał w innym pomieszczeniu.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	M. W. P. B.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego dla bytu przestępstwa z art. 158§1 kk istotne jest wyłącznie istnienie bezpośredniego niebezpieczeństwa narażenia pokrzywdzonego na skutek co najmniej opisany w art. 157§1 kk (zob. w tym względzie wyroki SN - Izba Karna z dnia 27 listopada 1997 r. V KKN 7/97 i z dnia 25 lipca 1996r. V KKN 48/96). D. B. doznał co prawda takich obrażeń, co wynika z niekwestionowanej opinii biegłego, jednakże w świetle dowodów zebranych w sprawie nie			

sposób jest stwierdzić czy obrażenia te powstały w trakcie indywidualnej wymiany ciosów pokrzywdzonego z M. W. zapoczątkowanej przez pokrzywdzonego, w trakcie rozdzielania ich np. przy uderzeniu o parapet czy też po dołączeniu się jako aktywnego uczestnika oskarżonego P. B. w trakcie finalnie kończącego zajścia zadawania uderzeń przez obu oskarżonych jak przyjął to oskarżyciel. Rozstrzygając te wątpliwości na korzyść oskarżonych sąd wyeliminował z opisu czynu skutek w postaci odniesionych przez pokrzywdzonego w trakcie zajścia obrażeń, jednakże nie ma to znaczenia dla przypisania oskarżonym popełnienia przestępstwa z art. 158§1 kk albowiem realne niebezpieczeństwo, wynikające ze sposobu ich działania narażenia go przynajmniej na rozstrój zdrowia określony w art. 157§1 kk lub art. 156§1 kk istniało. Oskarżeni uderzali bowiem w końcowym etapie zdarzenia pokrzywdzonego (w tym kopiąc go nogami) po całym ciele, a więc również w bardzo wrażliwe części ciała, a taki sposób bicia mógł doprowadzić do bardzo poważnych następstw. Dlatego na podstawie przytoczonych wyżej dowodów Sąd uznał, że oskarżeni

<p>popelnili zarzucany im w akcie oskarzenia czyn, czym wypełnili dyspozycję przepisu art. 158§1 kk. Zgromadzony materiał dowodowy w pełni potwierdza sprawstwo oskarzonych, sposób działania i winę.</p>			
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>M. W.</p>	<p>I</p>		<p>Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 kk, biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i jego winy, który nie był znaczny z uwagi na fakt, iż dowody zebrane w sprawie potwierdzają, że agresywne zachowanie pokrzywdzonego wobec M. W. zapoczątkowało zdarzenie objęte aktem oskarżenia. Bez względu jednakże na zachowanie pokrzywdzonego, od którego rozpoczęło się całe zajście, użycie siły fizycznej przez dwie osoby wobec jednej i wyprowadzanie uderzeń oraz kopanie po całym</p>

		<p> ciele po przewróceniu na podłogę nie znajduje jakiegokolwiek usprawiedliwienia. Jako okoliczność obciążającą w przypadku oskarżonego potraktowano z kolei karalność oskarżonego za czyn z użyciem przemocy i popełnienie czynu w okresie próby. Z racji na powyższe sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodzą wobec oskarżonego warunki zastosowania przepisu art. 37a§1 kk i wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 20 złotych. Sąd przy wymiarze tej kary miał na uwadze również możliwości finansowe oskarżonego. Zdaniem Sądu grzywna w takiej wysokości jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i spełni swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Kara w takim rozmiarze spowoduje, iż w przyszłości oskarżony nie dopuści się podobnego typu czynów i będzie przestrzegać porządku prawnego. </p>
P. B.	II	<p> Biorąc pod uwagę wszystkie opisane wyżej okoliczności zdarzenia oraz przede wszystkim fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego i aktywne dołączenie do zajścia dopiero po bezskutecznej </p>

próbie zapobiegnięcia wzajemnemu starciu drugiego oskarżonego i pokrzywdzonego sąd stosownie do treści art. 66§1 kk uznał, że zachodzą przesłanki uzasadniające w odniesieniu do osoby P. B. warunkowe umorzenie postępowania. Oceniając społeczną szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu sąd wziął przy tym pod uwagę wszystkie elementy określone w art. 115§2 kk, który stanowi, iż przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Jako, że oskarżony nie wchodził dotychczas w konflikt z prawem karnym i prowadzi ustabilizowany tryb życia, w ocenie sądu jego dotychczasowa postawa uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni w przyszłości żadnego innego przestępstwa. Już sama obecność w sądzie i udział w niniejszym

			postępowaniu winien działać na niego prewencyjnie. Okres próby ustalono na jeden rok uznając go za wystarczający dla weryfikacji pozytywnej prognozy postawionej przez sąd w stosunku do oskarżonego.
P. B.	III		Dodatkowo aby spełniony został aspekt odpowiedniego oddziaływania prewencyjnego zarówno na osobę oskarżonego, jak i na wszystkich innych potencjalnych sprawców podobnych czynów sąd orzekł wobec oskarżonego P. B. obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał, że świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł będzie adekwatne do stopnia winy oskarżonego i jego aktualnych możliwości zarobkowych.
Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii			

<p>mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV, V</p>	<p>Jako, że oskarżony M. W. został skazany w sprawie z oskarżenia publicznego na podstawie art. 627 kpk obciążono go kwotą 200 zł opłaty (art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych) oraz pozostałymi kosztami postępowania w połowie. Z kolei na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzone od drugiego oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty oraz również obciążono go pozostałymi kosztami sądowymi w połowie.</p>	
<p>Podpis</p>		